

סגנון ה- 'זקלר-מדיאר' של כתב ה- 'רובאס' הוא חלק ממורשת תרבותית אוניברסאלית של האנושות כולה. הוא פרי אינטלקטואלי של תרבות עתיקה, תוצר ה"מדיארים" (הונגרים) ואבותיהם בזמנים עברו. מקורו, התפתחותו, והקשר בינו לבין צורות אחרות של כתב עדיין נחקרים מדעית היום. מגוון התיאוריות, שמקדמים חוקרי התחום ומשתמשי הכתב, גדול. החלק הידוע ושניתן לגבותו בראיות מוצקות, הוא שבמאה התשיעית לספירה, מגיארים השתמשו בכתב הרובאס כחלק משפתם, וניתן לשער ששימוש כזה רווח גם כמה מאות שנים קודם לכן.

בדומה לרוב מדינות אירופה, השפה הלטינית ותצורת האותיות הנהוגה בה הפכו לשפה הרשמית של ממלכת הונגריה ותכתובות הכנסייה החל במאה האחת עשרה. למרות זאת, כתב הרובאס נותר בשימוש רצוף עד היום באיזורים דוברי-מדיאר. השימוש בכתב זה רווח בשכבות מגוונות באוכלוסייה, מרועים פשוטים ועד לאצילים וחכמי-דת. מעבר לכך, באיזורים מסוימים שימש בסיס לכתיבה שנדרשה להישאר בהסתר. כתב הרובאס שרד את ימי הביניים ותקופות מאוחרות יותר, תוך התפתחות תמידית. דווקא לאחרונה, במשך כמה עשרות שנים, הגיע השימוש בכתב לתפוצה נרחבת מעבר לכל הנהוג בעבר. היום, מופיעים ספרים, כתבי-עת, ואף אתרי אינטרנט בשפת זקלר-מדיאר וכתב הרובאס. יצירות אומנות, שלטי חוצות, ועיצובים תעשייתיים עושים בו שימוש, ועשרות אלפי תלמידים לומדים את הכתב הלאומי תודות למורים המקדישים לכך זמנם ומירצם.

עם הרחבת המעגל של אלה המבינים ומעריכים אומנות עתיקה זו, נוצר הצורך לקבוע כללים מודרניים. תצורות לאותיות, התאמת הכתב וסטנדרטים טכניים, הם חלק מעבודה משותפת של משתמשי כתב-הרובאס, באופן הדומה לדרך בה אבותיהם פעלו בשימור ופיתוח כתב זה. ספר זה כולל פרק בשימור מסורת זו: היאספות קהילתיות כותבי הרובאס של זקלר-מדיאר, שהתרחשה בכנס בגודולו, הונגריה, באוקטובר 2008. כנס זה נועד לאפשר התאמת הסגנון הלאומי של כתב-המדיארים לתקופת המחשב.

מכל השפות 'החיות' הכתובות באירופה, אלו הנמצאות בשימוש, רק כתב-הרובאס של הזקלר-מדיאר אינו חלק מסטנדרט ה-Unicode, המאפשר שימוש כללי בטכנולוגיית-מידע. לכן, איגוד כותבי הרובאס של הזקלר-מדיאר, בראשות ד"ר גבור הוסזו, הגישו את הצעת-הסטנדרט מס' N3527, שספר זה מפרט. מטרת האיגוד היא להפוך כתב עתיק זה לסטנדרט מוכר במהירות האפשרית. לצורך מטרה זו, נבקש את עזרתך – קורא או קוראת נכבדים.

כותבי ספר זה חשים שכתב-הרובאס הוא מתנה קסומה מאבותינו, מורשת מיסטית לדורות עתידיים. עם מורשת זו באה האחריות לנהוג בכתב כבוד והדר, ולהעבירה הלאה בשינויים המחוייבים בתקופתנו. בעיקר היום, מגוון התובנות והרעיונות הכלולים בתצורת-תקשורת עתיקה זו שלובה בכל תחום מתרבות המדיאר ושפתה, עשויים להוות דרך ללידה מחדש של האינטלקט המדיארי אליה אנו עורגים.